

ת"פ 22946/03/11 - מדינת ישראל נגד ב' ק'

בית משפט השלום ברחובות

12 פברואר 2014

ת"פ 22946-03-11 מדינת ישראל נ' ק'

ת"פ 23010-03-11

בפני כב' השופטת שרון קיסר
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
ב' ק'

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד שני קופנהגן

ב"כ הנאשם עו"ד פאדי חמדאן

הכרעת דין

אומר כבר בפתח הדברים, כי הגעתי לכלל מסקנה שיש לזכות את הנאשם מחמת הספק, מעבירת התקיפה בנסיבות מחמירות ומשתי עבירות האיומים המיוחסות לו בכתב האישום. עם זאת, החלטתי להרשיעו בעבירה של היזק לרכוש במזיד.

מבוא

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו, בשני אישומים, עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(ב) + 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, שתי עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ועבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

על פי האישום הראשון, בתאריך 11.3.2011, בשעה 19:18 לערך, עת שהו הנאשם והמתלוננת, אשתו, בביתם, מצאה המתלוננת בכיסו של הנאשם קונדומים. כאשר שאלה המתלוננת את הנאשם מדוע הוא מחזיקם, איים עליה בתגובה באומרו "זה לא צריך לעניין אותך", "אני זה שהבאתי אותך מאתיופיה. אף אחד לא ידע אם אני אתפוס אותך ואהרוג אותך", "אין לך משפחה ואת לא יהודיה, אין לך זהות, רק לי יש זהות".

בהמשך, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שזרק לעברה שני בקבוקי בירה, אשר נפלו על רצפת הבית ונשברו, וכן את

הטלפון הנייד שלה אשר אף הוא נפל ונשבר. אך בנס לא נפגעה המתלוננת.

בהמשך לכך, איים הנאשם על המתלוננת, בכך שסימן בידו תנועת חניקה ואמר לה כי כך "יעשה לה". כן איים הנאשם על המתלוננת בכך שנטל מקל מטאטא והתקדם לכיוונה של המתלוננת בצורה מאיימת, עד שהמתלוננת נאלצה להימלט מפניו לעבר חלון הבית ולזעוק לעזרה.

בנסיבות אלה, היה הנאשם תחת השפעת אלכוהול.

על פי האישום השני, עובר ליום 11.3.2011, במקרים שונים, איים הנאשם על המתלוננת כי יהרוג אותה.

2. הנאשם כופר בכך שתקף את המתלוננת ואיים עליה, וטוען שבמהלך האירוע נשוא כתב האישום, לאחר שהמתלוננת מצאה בכיסו קונדומים, ונוכח כעסה הרב על כך וסערת הרוח בה הייתה מצויה, חשש כי תפגע בו באמצעות מכשיר הטלפון שלה ובקבוק הבירה בהם אחזה, ועל כן הוא השליך אותם לרצפה.

הסנגור הוסיף וטען, כי קיימים מחדלי חקירה רבים ומשמעותיים בתיק. כך, לדבריו, המתלוננת מסרה לשוטרים כי שוחחה עם אחותו של הנאשם במהלך האירוע וזו לא נחקרה; היא מסרה כי ספרה לבני משפחתו של הנאשם אודות התנהגותו של הנאשם כלפיה ואולם אף לא אחד מבני משפחתו זומן לחקירה; כי זירת האירוע לא צולמה כאשר היה מקום לצלם הן את הזכוכיות שנמצאו על הרצפה והן את החלון שליידו עמדה המתלוננת בעת שקראה למשטרה; המתלוננת לא נחקרה תחת אזהרה על תלונת הנאשם כי איימה עליו תוך שהיא מרימה בקבוקים.

ראיות התביעה

3. המתלוננת העידה כי מסרה תלונה במשטרה במועד האירוע משום שהנאשם "רצה להרביץ לה ולהרוג אותה". היא מסרה כי במועד האירוע, מצאה בכיס מכנסיו של הנאשם קונדום. היא שאלה אותו של מי הקונדום והוא השיב לה "זה לא אכפת לך ולא מעניין אותך בכלל". לאחר מכן הוא הרים את קולו, קילל אותה ואיים עליה באומרו: **"את זונה, את שרמוטה, אני הבאתי אותך לישראל, אין לך זהות, אין לך כלום, אני יכול לעשות לך (בוכה) אני יכול להרוג אותך (מדגימה יד על הצוואר) (בוכה ומפסיקה את העדות)"** (עמ' 13, שורות 8-9). עוד אמר לה, כי אם יהרוג אותה אף אחד לא יוכל להציל אותה משום שאין לה זכות להיות פה. לדברי המתלוננת, בשלב זה התקשרה לאחותו של הנאשם ובקשה ממנה את מספר הטלפון של אחיו על מנת שהוא יבוא ויציל אותה.

בהמשך תיארה המתלוננת את האירועים, תוך שהיא בוכה, מסתובבת ורצה באולם, מתכופפת ומדגימה כדלקמן:

"אחר כך בקבוק בירה (בעברית), כשהוא היה יושב לידו (בוכה ומדגימה הרמת יד עם יד מונפת) על הראש שלנו, הבית שלנו היה גדול, והתחלתי לרוץ ככה בכל החדרים - (בעברית) (מתייפחת בבכי). (בעברית) - נכנסתי למטבח. עם בקבוק בירה הוא התחיל לזרוק עליי ואני ככה נכנסתי לחדרים (מדגימה שהיא מתכופפת) והתחלתי לרוץ בכל החדרים, אחר כך ראיתי אותו במטבח עם מקל מטאטא ואז פתחתי את החלון ואמרתי "פוליס, משטרה, לעזור" והתחלתי לבקש. איפה שאני גרה מול הבניין היו משפחה באים מהר, והם תפסו אותו והייתי בחלון לברוח (בתרגום) - במקום שהוא יהרוג אותי רציתי לקפוץ מהחלון. ברגע שהגיעו אנשים הם הורידו אותי למטה והם הגיעו השוטרים ולקחו אותנו" (עמ' 13, שורות 14-21).

עוד הוסיפה כי לא התקשרה למשטרה משום שהנאשם השליך לכיוונה את מכשיר הטלפון שלה ובעקבות כך הוא נפל

ונשבר.

המתלוננת השיבה לשאלת התובעת כי הגיעה לחלון על מנת לקפוץ ממנו אולם היא לא קפצה משום שיש בחלון סורגים.

בחקירה נגדית תיארה כי הנאשם השליך לכיוונה מספר בקבוקי בירה, מהם התחמקה, תוך כדי ריצה והתכופפות, על מנת שלא יפגעו בה.

עוד ציינה המתלוננת, כי הנאשם היה אומר לה כל העת כי מה שמתרחש בטלוויזיה, ש"אנשים מתים מבעליהם", יקרה גם לה, וכי היא הייתה מספרת על כך כל העת לאחותו של הנאשם אשר עימה עבדה.

בהמשך מסרה כי הנאשם היה מאיים עליה ומנסה להרוג אותה "כל דקה", בוקר ערב ולילה וכי סיפרה על האיומים הרבים של הנאשם כלפיה גם להוריו של הנאשם, אשר היו משיבים לה כי הוא אינו שומע בקולם וכי אחיו הגדול ידבר איתו. כן סיפרה כי במקרה אחד הנאשם עיקם את ידה.

כאשר נשאלה מדוע לא הגישה נגד הנאשם תלונות במשטרה קודם לכן, השיבה כי רצתה להיות עם הנאשם, להביא עימו ילד לעולם, להיות עימו חיי משפחה ובית, וכי היא קיוותה שהתנהגותו תשתפר.

המתלוננת ציינה עוד כי את הכסף שהייתה משתכרת מעבודות ניקיון הייתה מוסרת לנאשם והוא היה נותן לה כסף לרכישת מוצרים אישיים שהייתה זקוקה להם.

כן אישרה בחקירה נגדית כי הנאשם טאטא את הזכויות ברצפה במועד האירוע ולפני שהשוטרים הגיעו למקום.

4. דו"ח הפעולה שרשם רס"ל צביקה קושמקוב הוגש כתחליף חקירה ראשית (ת/1). בדו"ח ציין קושמקוב, כי במועד האירוע, במהלך משמרת עם השוטרת מור סמוכה, הם קיבלו דיווח על אירוע בו אשה רוצה לקפוץ מחלון וצועקת. הם הגיעו בנסיעה מבצעית למקום, וכאשר עלו בחדר המדרגות, שמעו צעקות של אשה, כאשר השכנים כיוונו אותם לעבר הדירה בה התרחש האירוע. הם נכנסו לדירה וראו את האשה מבוהלת מאד, צועקת ונסערת. במקום היו שתי שכנות והבעל ישב על הספה. עוד צוין כי על הרצפה היו זכויות וכי הבעל ציין כי זרק את בקבוק הבירה ואת הטלפון. עוד נרשם כי הבעל הדיף ריח של אלוהול וכי הוא אמר שהוא שתה.

כן הוגש דו"ח המעצר בו צוין כי לאחר שהוצגו לנאשם החשדות לפיהן תקף את המתלוננת וגרם לנזק השיב: "אני לא נגעתי בה" (ת/2).

5. שוטרת הסיוור מור סמוכה העידה כי במועד האירוע התקבל דיווח על אירוע של מישהי שעומדת בחלון וצועקת "משטרה משטרה". היא הגיעה למקום עם קושמקוב והם ראו את המתלוננת בוכה, נסערת וממש מפוחדת. לדבריה, היה קשה מאד לתחקר את המתלוננת גם משום שהיא לא דיברה בשפה העברית היטב. לדבריה, המתלוננת לקחה אותה למטבח והראתה לה את שברי הזכויות של בקבוק הבירה. היא ציינה כי היו שברי זכויות רבים של בקבוקי בירה, הן במטבח ומעט בסלון. בחקירה נגדית השיבה כי היו הרבה בקבוקים, אולם לאחר מכן ציינה כי נראה היה כי מדובר באותו בקבוק. כן ציינה כי היו שלוליות בירה בסלון וכי נדף מהנאשם ריח של בירה.

לדברי מור סמוכה, המתלוננת אמרה לה כי בעלה הרביץ לה וכי אין זו הפעם הראשונה. היא שוחחה איתה בעברית,

וציינה כי על אף שהמתלוננת דוברת אמהרית, היא ידעה די עברית כדי שניתן היה לתחקר אותה. הנאשם גמגם וציין כי הם התווכחו ושתו, וכי הוא נשמע "לא אמין בכלל". עוד ציינה כי על גב כף ידו של הנאשם ראתה כתם דם וכי הוא אמר לה שהוא נשרט במהלך הויכוח.

בחקירתה הנגדית, ועל אף מספר שאלות של הסנגור בהן הציג לה כי המתלוננת כלל לא טוענת שהנאשם הכה אותה באותו אירוע, חזרה מור סמוכה בנחרצות על דבריה, כי כך אמרה לה המתלוננת:

"ש. האשה לא טענה שהבעל תקף אותה, מאיפה הבאת את זה?

ת. היא אמרה לי שהוא תקף אותה

...

ש. היא היתה פה היום והעידה בבית המשפט במשך 3 שעות, וגם בחקירה שלה במשטרה לא אמרה בשום מקום שבעלה הכה אותה.

ת. לי היא כן אמרה שבעלה הכה אותה, ברגע של הלחץ

ש. זה ודאי שהיא אמרה את זה

ת. זה ודאי והיא גם אמרה שזו לא פעם ראשונה

ש. אמרה שזאת לא פעם ראשונה שתוקף אותה?

ת. נכון" (עמ' 34, שורה 26 עד עמ' 35, שורה 7).

מור סמוכה השיבה בחקירה נגדית כי ראתה במקום רק את המתלוננת ואת הנאשם, כי היא אינה זוכרת כי היו במקום שכנות או כי כיוונו אותם לבית.

6. השוטר אהוד שילואן העיד כי הגיע במועד האירוע לדירתם של הנאשם והמתלוננת, לאחר שהתקבל דיווח על אשה שעומדת על חלון הבית. כאשר הגיע לדירה ראה אשה בוכיה, אשר צעקה והשתוללה. לאחר כמה דקות היא נרגעה והצביעה לכיוון המטבח. הוא ראה שם בחור אשר אמר לו כי הוא בעלה של המתלוננת. שילואן לקח את הבעל לחדר הסמוך ושאל אותו מה קרה. הנאשם השיב לו שזאת אשתו, אשר הגיעה מאתיופיה בעת האחרונה והם שניהם שתו מעט אלכוהול. הנאשם סיפר כי שפך את בקבוק הבירה ושבר אותו על הרצפה. בסריקה שעשה בבית ולאחר שהאשה הפנתה אותו למטבח, ראה שברי זכוכית על הרצפה במטבח, וכן פלאפון שבור מרוסק על הרצפה. בחקירה נגדית השיב כי לא זכור לו שראה שברי זכוכית במקום אחר בבית מלבד המטבח. כן ציין כי הרצפה הייתה רטובה באיזה שהוא נזל.

7. השוטר רביב עמר העיד כי הגיע לדירה במועד האירוע לאחר שהתקבלה הודעה על צעקות מדירה. הוא הגיע עם עוד שתי דיירות וראה במקום שכנה שצינה כי השכנה שלה עמדה בחלון וצעקה "הצילו משטרה" ובעלה משך אותה לתוך הבית. הוא עלה יחד עם השוטרים לתוך הבית ופגש את הבעל ואת האשה. האשה הייתה בוכיה מאד ורעדה בכל גופה. במטבח היה בקבוק שבור ופלאפון שבור, והבעל מסר כי הוא שבר אותם מאחר והאשה רצתה לתקוף אותו בעזרת החפצים הללו. כן ציין כי המתלוננת הדגימה

בפניו כיצד בעלה רצה לחנוק אותה, תוך שהיא מצטטת את הדברים שבעלה אמר שהוא יעשה לה. כן ציין כי היא הדגימה בפניו כיצד רצה בעלה להכות אותה עם הפלאפון שלה ובקבוק הבירה, הניפם באוויר לכיוון הראש שלה ואז שבר אותם על הרצפה. הוא ציין כי את שברי הזכוכית ראה באזור המטבח.

ראיות ההגנה

8. הנאשם העיד כי ביום האירוע, מצאה המתלוננת בכיס מכנסיו שני קונדומים. היא התרגזה עליו, קיללה אותו ואמרה לו כי הוא לא יקיים עימה יחסי מין והיא תלך לעובדת סוציאלית ביום ראשון. לאחר מכן הוא ניגש לסלון עם בקבוק בירה ואף היא הביאה בקבוק בירה. בשלב זה איימה עליו המתלוננת עם בקבוק הבירה. היא הרימה את בקבוק הבירה בכעס ובעצבים מספר פעמים ולאחר מכן השיבה אותו לשולחן, לאחר מכן הרימה גם את מכשיר הטלפון שלה בכעס והשיבה אותו לשולחן. בשל כך שכעסה מאד והייתה עצבנית, הוא חשש שהיא תכה אותו, ועל כן הוא לקח את בקבוק הבירה ואת מכשיר הטלפון והשליכם לרצפה. כאשר המתלוננת הלכה לסלון לקרוא לאנשים ולמשטרה, הביא מטאטא וניקה את השברים למטבח. הוא ביקש מאנשים שיסייעו לו להביא את המתלוננת לשולחן, הגיעו אנשים שהוא איננו מכיר לסייע לו ולאחר מכן הגיעה המשטרה ולקחה אותם.

הנאשם הדגיש כי השליך את הבקבוק ואת מכשיר הטלפון לרצפה ולא לכיוונה של המתלוננת וציין כי היא זו שהרימה את הבקבוק לכיוונו. כן ציין כי לא איים עליה אלא היא זו שאיימה עליו, כי לא איים לעברה עם מטאטא אלא לקח אותו בכדי לנקות את ששבר, וכי שתה בירה אחת בלבד. עוד ציין כי אף המתלוננת שתתה כמחצית בקבוק בירה.

9. אחותו של הנאשם, ק' ל' ט', העידה כי היא עובדת עם המתלוננת, כי היא מכירה אותה היטב וכי היא ביחסי חברות עימה. לדבריה, הלכה איתה למקומות שונים ולסידורים שונים. ק' העידה כי המתלוננת לא סיפרה לה כי יחסיה עם הנאשם אינם טובים או כי הנאשם פוגע בה בדרך כלשהי, אלא ההיפך מכך, היא שמעה "רק דברים טובים" והמתלוננת אף נהגה להראות לה תכשיטים שהנאשם קנה לה. עוד מסרה כי במועד האירוע, אותו היא זכרה במועד העדות, לא התקשרה אליה המתלוננת.

דין והכרעה

10. לאחר ששמעתי את העדים שהעידו בפניי, ועיינתי במוצגים שהוגשו לתיק, הגעתי לכלל מסקנה כי למעט עבירת ההיזק לרכוש במזיד, לא הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

11. הראיה הישירה היחידה לביצוע העבירות המיוחסות לנאשם, הינה עדותה של המתלוננת. במקרה דנן, לא מצאתי את עדותה של המתלוננת מהימנה דיה על מנת שניתן יהיה להתבסס על עדותה כראיה מרכזית וישירה יחידה לעבירות המיוחסות לנאשם, ללא תוספת ראיות משמעותיות בעלת משקל רב, שלא מצאתי שקיימת במקרה זה. בנוסף, העובדה שהמשטרה לא ביצעה פעולות חקירה פשוטות, אשר היה עליה לבצע נוכח התשתית הראייתית הקיימת בתיק, ואשר היה בכוחן לתמוך בגרסת המתלוננת או להפחית ממנהימותה, פועלת אף היא לטובת הנאשם ומחזקת את הספק כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

12. בגרסתה של המתלוננת התגלו סתירות הן בתוך עדותה בבית המשפט והן למול אמרות נוספות שלה. בנוסף, מדבריה וכן מהאופן בו המתלוננת העידה, התרשמתי כי עדותה מופרזת, והיא עוררה את הרושם כי היא מנסה להעצים את האירועים וליתן להם נופך דרמטי מוגזם.

כך, בעדותה, טענה המתלוננת מספר פעמים באופן מוגזם ובניגוד לחקירתה במשטרה, כי הנאשם נהג לאיים עליה ולנסות להרוג אותה **כל העת, תמיד, כל דקה, בוקר ערב ולילה** (עמ' 30, שורות 1-11 ושורות 21-22). זאת, בניגוד לכך שבמשטרה ציינה כי הוא אמר לה "כמה פעמים" בלבד כי הוא יהרוג אותה (נ/1, שורות 34-35).

בנוסף, בעוד שבעדותה ובחקירתה במשטרה, מסרה המתלוננת באופן חד משמעי כי הנאשם לא נהג להכות אותה אלא לאיים עליה ולנסות להרוג אותה בלבד (ראו בין היתר עמ' 20, שורות 10-11), העידה השוטרת סמוכה בבטחון רב, כי המתלוננת מסרה לה במועד האירוע, כי הנאשם הרביץ לה באותו אירוע וכי אין זו הפעם הראשונה. בנוסף, בשלב מסוים, בחקירתה הנגדית, ציינה לראשונה כי הוא עיקם את ידה בניגוד לדבריה בעדותה ובחקירתה במשטרה (עמ' 30, שורות 6-7).

עוד פוגעת במידה רבה במהימנותה של המתלוננת העובדה כי במכתב שנמסר על ידה, שהוגש מטעמה לוועדה הבין-משרדית לעניינים הומניטריים (נ/2 - להלן: "**המכתב**"), בו עתרה המתלוננת להסדיר את מעמדה בישראל כשוהה כדין בעלת רשיון ישיבה, ובניגוד לגרסתה כמפורט לעיל, צוין כי הנאשם נהג כלפיה באלימות מילולית ופיזית (סעיף 9 למכתב).

ואולם חמור מכך, במכתב זה נטענו על ידי המתלוננת טענות קשות וחמורות מאד כלפי הנאשם, לפיהן נהג בדרך קבע לאנוס אותה ולהתעלל בה מינית. ואלה הדברים:

"המבקשת נדרשה לספק את יצריו המיניים בכל רגע נתון כל התנגדות או שאלה מצדה של המבקשת התפרש כפגיעה בכבודו, בעלה של המבקשת ראה כי כל יעודה של המבקשת הינו אלא לשרת אותו, המבקשת הפכה לשפחת מין בעל כורחה, המבקשת הייתה חשופה להתעללות מינית ואונס כדבר שבשגרה וכאשר העזה לבקש ממנו לחדול ממעשיו הוא נהג להזכיר לה כי המבקשת בארץ בזכותו כי אם ירצה יוכל להעיף אותה בקלות, התנהגותו כלפיה לא ידעה גבול, והיא כללה, בין היתר, קיזוז שערותיה ללא הסכמתה (מפני שזה בעיניו מושך תשומת לב של גברים), התעללות מינית ופגיעה בחופש התנועה היו כדבר שבשגרה" (סעיף 13 למכתב).

מהמכתב עולה באופן ברור כי מעשים אלה נעשו כדבר שבשגרה עובר לאירוע נשוא כתב אישום זה, ועל אף זאת, בהודעתה במשטרה, בה פירטה המתלוננת את כל מעשיו של הנאשם כלפיה, ובעדותה בבית המשפט, בה פירטה בהרחבה רבה אף יותר את טענותיה בדבר מעשיו של נאשם כלפיה, ברמת דקויות של תיאור כיצד היה עומד ומסתכל עליה בעיניים לא טובות ובכעס, דבר שהפריע לה וגרם לה אי נוחות (עמ' 28 שורה 27, עד עמ' 29 שורה 11) ועל כך שפגע בה כאשר לא דיבר עימה (עמ' 29, שורות 23-24) - לא אמרה מילה וחצי מילה על המעשים הקשים והמזעזעים שטענה במכתב, כי הנאשם ביצע בה כדבר שבשגרה.

מכך עולה החשש כי המתלוננת אינה בוחלת בהצגת טענות קשות כלפי הנאשם שיכול ואין בהן אמת, כאשר הדבר משרת אינטרס שלה.

זאת ועוד, מעיון בתיאור האירוע נשוא כתב האישום כפי שפורט בסעיף 15 למכתב, קיימים פערים בין תיאור זה לבין גרסתה של המתלוננת במשטרה ובבית המשפט, כאשר האיומים במילים ובתנועות יד כלל לא מפורטים במכתב ואף האיום באמצעות המטאטא איננו מצוין.

יצוין כי המתלוננת לא נחקרה על המכתב, שכן היא העבירה את המכתב לבקשת הסנגור לאחר עדותה, ועל אף שניתנה למאשימה האפשרות לשקול את הבאתה של העדה לחקירה נוספת בעקבות המכתב, המאשימה ויתרה על כך (עמ' 57 שורה 19 ועמ' 59 שורה 15).

זאת ועוד, התגלו סתירות בין דבריה של המתלוננת בתוך עדותה בבית המשפט, ובין דבריה בבית המשפט לבין דבריה בחקירתה במשטרה. כך למשל, בבית המשפט תיארה בהרחבה, באחת מגרסאותיה, תוך שהיא מדגימה בדרמטיות, מסתובבת בבית המשפט ומתכופפת, כיצד השליך עליה הנאשם פעם אחר פעם בקבוקים וניסה לפגוע בה, כאשר בכל פעם היא נמלטת מהבקבוקים, רצה בבית ומתכופפת על מנת שלא יפגע בה, כמעין מטווח שערך בה הנאשם (עמ' 23 שורה 15 עד עמ' 24, שורה 11). בהודעתה במשטרה לא תיארה אירוע קשה ודרמטי כזה כלל, אלא ציינה כי הוא הניף בקבוק אחד, והשליך לעברה בקבוק אחד בלבד (נ/1, שורות 10-11).

אף בעדותה בבית המשפט, במספר מקרים אחרים, מסרה גרסה שונה בצינה כי הוא זרק עליה בקבוק אחד בלבד (עמ' 23, שורות 6-8, עמ' 23 שורות 25-26).

כן מסרה גרסאות שונות לעניין המטרה לשמה אחז הנאשם במטאטא, כאשר במספר מקרים ציינה באופן ברור כי הוא אחז במטאטא על מנת לטאטא את השברים ואף הדגימה תנועת טאטוא (עמ' 23, שורות 6-8) ובמקרים אחרים כי אחז במטאטא על מנת לאיים עליה ושלא על מנת לטאטא את הרצפה (עמ' 32, שורות 1-2).

וכך לדוגמא השיבה, בין היתר, לשאלת בית המשפט: "בזמן שהוא זרק את הטלפון שנשבר לי וגם את הבקבוק בירה, אני עליתי לחלון, הוא לקח את המטאטא (מדגימה תנועות של טאטוא) ולא הספיק לעשות משהו שהגיעו השוטרים". (עמ' 23, שורות 6-8).

בתשובה זו מחזקת למעשה המתלוננת את דברי הנאשם שכן היא איננה טוענת שהנאשם זרק עליה את הבקבוק, היא מתייחסת לבקבוק בירה אחד והדגימה כי הנאשם השתמש במטאטא לצורך טאטוא השברים.

כאשר נשאלה המתלוננת בדבר הפערים שבין דבריה בעדותה לבין גרסתה במשטרה, מסרה הסברים שונים ובלתי מספקים. בתחילה השיבה "באותו יום היה לי פחד והייתי בחרדה ומה שזכרתי אני אמרתי, לא כל דבר זכרתי" (עמ' 24, שורות 15-16). עם זאת בהמשך ציינה כי ייתכן שלא הבינו את ה"עברית שלה", אולם לאחר שהובהר לה כי חקירתה תורגמה מהשפה האמהרית השיבה כי ניסתה בכל זאת לדבר גם עברית (עמ' 25, שורות 19-25).

לכך יש להוסיף כי המתלוננת הפחיתה מאד מחלקה במהלך האירוע, כאשר ציינה כי כלל לא כעסה או הרימה את קולה כאשר מצאה קונדומים בכיסו של הנאשם, כי לא חשדה שהוא בוגד בה, אלא רק שאלה בשקט של מי הקונדום ואז החל הנאשם ללא סיבה במעשיו הקשים (עמ' 18, שורות 4-5 ועמ' 30, שורות 23-28).

13. החיזוק היחיד שהוצג מטעם התביעה לעדותה של המתלוננת הינו מצבה הנפשי הקשה, עליו העידו מספר שוטרים שהגיעו למקום. ואולם נוכח העובדה שמשקל עדותה של המתלוננת לא היה רב, כמפורט לעיל; העובדה כי אין מחלוקת כי היה בין הנאשם למתלוננת לכל הפחות ויכוח טעון וסוער וכי היא כעסה על הנאשם שכן חשה נבגדת; התרשמותי כי ייתכן כי המתלוננת נוטה להגזים ולהפריז בתגובותיה; ונוכח מחדלי החקירה הקיימים בתיק - אינני סבורה כי די במצבה הנפשי של המתלוננת כדי להוות את החיזוק המשמעותי הנדרש להרשעת הנאשם על יסוד עדותה היחידה של המתלוננת.

14. זאת ועוד, כאמור, העובדה שהמשטרה לא ביצעה פעולות חקירה פשוטות וחיוניות שהיה עליה לבצע, פועלת אף היא לטובתו של הנאשם.

המתלוננת והנאשם מסרו בחקירתם במשטרה, כי במהלך האירוע, התקשרה המתלוננת לאחותו של הנאשם, אמרה לה מספר דברים על האירוע וביקשה את מספר הטלפון של אחיו של הנאשם בכדי לספר לו מה היה (נ/1, שורות 8-9 ו-3/ שורות 22-23). מדובר בעדה, שלפי הנטען נוצר עמה קשר בלהט האירוע ובמהלכו, אשר יכולה הייתה להעיד על אשר שמעה מהמתלוננת במהלך האירוע ואולי אף לשמוע ברקע את הנאשם, ועל כן יכולה הייתה לתמוך בעדותה של המתלוננת או להפריכה. בנוסף, מסרה המתלוננת בחקירתה, כי היא סיפרה לבני משפחתו של הנאשם על כך שהנאשם נהג לאיים עליה כי יהרוג אותה (נ/1, שורות 20-21). על אף זאת, אף לא אחד מבני משפחתו של הנאשם נחקר בעניין זה.

לא ניתנו הסברים המצדיקים הימנעות המשטרה מלחקור עדים מהותיים אלה ובמיוחד את אחותו של הנאשם. נטען על ידי אחד השוטרים כי הוא לא איתר את אחותו של הנאשם על אף שעשה פעולות לאיתורה, ואולם לא היה לו כל הסבר מספק, כאשר נשאל על ידי הסנגור מדוע היה עליו לעשות פעולות לאיתורה, שעה שהנאשם היה במעצר ויכול היה למסור את פרטיה. תשובתו לכך, כי ה"נאשם לא היה בסמוך אליו" ועל כן לא ביקש את פרטי האחות, אף מעוררת אי נוחות בלשון המעטה:

"ש. ראיתי אותך מסתבך עם מערכת אדם ועם תעודת זהות. מאד פשוט. תשאל אותי איפה אחותי אענה לך. למה לא שאלת אותו איפה אחותך, מה טלפון שלה? הוא היה אצלך במעצר. היה עונה לך. אולי זה האינטרס שלו אפילו

ת. מן הסתם העצור לא היה בסמוך אליו או לא הייתי לי גישה ישירה לעצור באותו רגע. אני מעיד על הפעולות שביצעתי.

ש. איזה קושי היה להביא את אחותו? למה הייתם צריכים להסתבך עם הבאת אחותו? מה זה לידי? אם לא לידך אתה לא יכול? לא הבנת

ת. אני חושב שעניתי על השאלה הזאת" (עמ' 49, שורות 5-12).

ישנם בתיק מחדלי חקירה נוספים לא מעטים, להם לא ניתנו הסברים על ידי השוטרים הרבים שנשאלו על כך (עדותה של מור סמוכה בעמ' 35, שורה 32 עד עמ' 36, ועמ' 37, שורות 7-17; עדותו של רועי ברם בעמ' 41, שורות 12-29; עדותו של אוהד שילואן בעמ' 44, שורות 23-28; עדותו של רביב עמר בעמ' 53, שורות 20-21). כך, לא נחקר מקסים אשר היה המודיע והזעיק את המשטרה, ולא צולמה זירת האירוע, צילומים שיכולים היו לסייע בשאלות שבמחלוקת (כגון מיקום שבירי הבקבוקים, כמות השברים והאם קיימים סורגים על החלון בו עמדה המתלוננת). ואולם, העובדה כי בני משפחתו של הנאשם, ובמיוחד אחותו לא נחקרו, מהווים מחדל חקירה משמעותי שיש בו כדי להשליך על מסקנתי בתיק זה.

15. לעניין מחדלי החקירה הנוגעים לכך שלא נעשו פעולות חקירה אשר היה בכוחם לתמוך בהגנת הנאשם או להפריכה, נקבע כדלקמן:

"כמפורט לעיל העלה בא-כוח המערער טענות בדבר "מחדלי חקירה", כשהוא מצביע על שורה של צעדי חקירה אשר לא ננקטו על ידי המשטרה, ואשר - לטענתו - אילו ננקטו, במועדם, היה בכוחם כדי לנקות את שולחו מן האשמה שיוחסה לו או, לפחות, לתמוך בהגנתו.

אכן, יש נסיבות שבהן כרוכה אי עריכת בדיקה או אי רישום הודעה על ידי המשטרה, באבדן ראיה חשובה, ולעתים אף חיונית, הן לתביעה והן להגנה.

כאשר "חסרה" ראיה כאמור לתביעה - נזקף ה"מחדל החקירתי" לחובתה, שעה שנערך מאזן הראיות ונדונה השאלה האם הרימה התביעה את נטל ההוכחה המוטל עליה. ואילו מקום שהעדרה של הראיה "חסר" להגנה, תוכל זו להצביע על ה"מחדל" כשיקול בדבר קיומה של ה"אפשרות" הנטענת על ידה, הכל בהתאם לנסיבות המיוחדות של הענין הנדון; וכמובן שלא תישמע בנסיבות כאלה מטעם התביעה הטענה כי חסרה הראיה הטובה יותר, שהיא נושאת באחריות להיעדרה" (ע"פ 4384/93 אילן מליקר נ' מדינת ישראל (25.5.94)).

וכן:

"כאשר חסרה לתביעה ראיה, ישוין "מחדל חקירתי" זה לחובתה, בעת עריכת מאזן ראיות, על-מנת לבדוק האם הצליחה התביעה להרים את נטל ההוכחה המוטל עליה. מנגד, כאשר חסרה ראיה להגנה, תוכל זו להצביע על המחדל, כשיקול תומך בדבר קיומה של הטענה הנטענת על-ידיה, הכול לגופו של הענין הנדון (ראו ע"פ 4384/93 מליקר נ' מדינת ישראל, תק-על 94(2), 1988). לכן, נראה כי מה שבית-המשפט צריך לבדוק הוא, האם מחדלי המשטרה, באם באמת בוצעו כאלו, הם חמורים עד כדי כך, שיכול להיות שהגנת המערער נפגעת כתוצאה מהקושי בהתמודדות עם חומר הראיות המצביע לרעתו של המערער, או לחילופין בגלל קשיים להוכיח את אמיתות גירסתו. לפי קריטריון זה, על בית-המשפט להכריע מה המשקל שראוי לתת למחדל, בהנחה שאכן התקיים, לא רק כשעמד לבדו, אלא כחלק ממכלול הראיות" (ראו ע"פ 173/88 אסרף נ' מדינת ישראל, פד"י מד(1), 785 וכן ע"פ 2511/92 חטיב נ' מדינת ישראל, תק-על 93(2), 1497).

16. לאור האמור לעיל, נוכח התשתית הראייתית הדלה שהציגה התביעה, אני סבורה כי בעובדה שלא נעשו פעולות חקירה מהותיות הנדרשות לחקר האמת בתיק, יש לפעול לחובת התביעה ולחזק את הספק כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו.

17. לענין גרסתו של הנאשם אציין, כי לא התגלו בה שקרים או סתירות מהותיות שיש בהם כדי לחזק את ראיות התביעה. על פי עדויות השוטרים והאמור בדוחות הפעולה ובדו"ח המעצר שהוגשו, הנאשם הודה באופן מיידי כי שבר את הבקבוק ואת מכשיר הטלפון וכי שתה אלכוהול. גם בהמשך הודה בכך. עם זאת, גרסתו לכל אורך הדרך הייתה כי לא הכה את המתלוננת, לא איים עליה, ולא השליך לכיוונה את מכשיר הטלפון ואת בקבוק הבירה, אלא השליכם לכיוון הרצפה.

בניגוד למתלוננת, הנאשם לא ניסה להשחיר את פני המתלוננת. כך, לא הפריז בתיאור האירועים בעניינה ואף הדגיש כי היה המום מכך שהיא קיללה אותו במהלך האירוע, משום שזו הפעם הראשונה שהיא מקללת (עמ' 64, שורות 2-3).

בענין זה יש לציין כי על אף שהמאשימה מציינת הן בחקירתה את הנאשם והן בסיכומיה כי טענתו כי טאטא את השברים במהלך האירוע הסוער הינה תמוהה, הרי שכאמור לעיל, אף המתלוננת, בין גרסאותיה השונות בענין זה, הודתה מספר פעמים כי הנאשם אכן טאטא את השברים בזמן האירוע ואף הדגימה זאת.

18. אשר לעדותה של אחותו של הנאשם. בעדותה, סתרה אחותו של הנאשם באופן חד משמעי את גרסת המתלוננת, כי סיפרה לה פעמים רבות כיצד הנאשם פוגע בה, מאיים עליה ומנסה להרוג אותה (עמ' 20, שורות 3-5). בנוסף, ציינה כי המתלוננת לא התקשרה אליה במהלך האירוע כטענתה. על אף שניתן לומר כי היא מעידה מתוך אינטרס לסייע לאחיה, ודבריה בענין שיחת הטלפון במהלך האירוע נסתרים גם מדברי הנאשם במשטרה, לפיהם המתלוננת התקשרה לאחותו במהלך האירוע והתלוננה כי הוא בוגד בה, הרי שיש בכך כדי לחזק את משמעות המחדל החקירתי שנעשה בכך שהיא לא נחקרה מיד ובסמוך לאירוע, ולא נבדק פלט השיחות הנכנסות במכשיר הטלפון שלה על מנת לבדוק את אמיתות גרסת המתלוננת וגרסתה. בסופו של יום, ובעיקר נוכח מחדל זה, הרי שאף בעדותה יש כדי לחזק את הספק בנכונות גרסתה של

המתלוננת.

19. נוכח כל האמור, לא שוכנעתי מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את עבירות התקיפה בנסיבות מחמירות והאיומים המיוחסות לו בכתב האישום.

עבירת היזק לרכוש במזיד

20. הנאשם למעשה הודה כבר מתחילת הדרך כי השליך לרצפה את מכשיר הטלפון של המתלוננת ובקבוק בירה. לטענתו, השליך חפצים אלא מתוך הגנה עצמית שכן חשש מכך שהמתלוננת, בכעסה הרב ובמצבה הנפשי הנסער, תפגע בו באמצעות חפצים אלה. לא מצאתי לקבל את גרסתו של הנאשם בנקודה זו. לו היה הנאשם רוצה להתגונן מכך שהמתלוננת תפגע בו באמצעות חפצים אלה, כל שנדרש ממנו לעשות היה לקחת חפצים אלה ולמנוע מהמתלוננת את הגישה אליהם, כאשר לא היה כל צורך להשליכם על הרצפה ולשוברם. השלכת החפצים לא הביאה להרחקתם של חפצים אלה מהמתלוננת ולהפחתת הסיכון ממנה שכן היא יכולה הייתה לעשות שימוש בחלקים השבורים על מנת לפגוע בו. התמונה העולה מן הראיות מובילה למסקנה כי במהלך סערת הרוחות שבויכוח שבין הנאשם לבין המתלוננת, לכל הפחות השליך הנאשם חפצים אלה על מנת לגרום להם נזק.

21. לפיכך, על סמך הודאתו של הנאשם בכך שהשליך ושבר חפצים אלה, ולאחר שדחיתי את טענת ההגנה שלו בעניין זה, אני מרשיעה אותו בעבירה של היזק לרכוש במזיד.

סוף דבר

22. אני מזכה את הנאשם מהעבירות הבאות:

א. תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(ב) + 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ב. שתי עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

23. אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום י"ב אדר תשע"ד, 12/02/2014 במעמד הנוכחים.

שרון קיסר, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה לטיעונים לעונש ליום: 2.4.14 שעה 9.00.

מובהרת לנאשם חובת ההתייצבות וכי לא יקבל הזמנה נוספת. עוד מובהר לנאשם כי במידה ולא יתייצב יוצא כנגדו צו הבאה וניתן יהיה לדון בהעדרו.

ניתנה והודעה היום י"ב אדר תשע"ד, 12/02/2014 במעמד הנוכחים.

שרון קיסר, שופטת

קלדנית: טובה.

הוקלדעלידיאילתסוסן